

en saadan Maade, at der bagefter har kunnet betales et Overskud til de Husmænd, som der blev bosat.

Baade det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen og det ærede Medlem Hr. Nis Nissen har betvivlet mit Udsagn om Menighedsraadene dernede: Efterhaanden viser de sig mere velvilligt stemt overfor Loven og i stigende Grad tilbøjelige til at give den en loyal Udførelse. Jeg har her støttet mig til to Beviser: Det ene, som jeg nævnte, var en skriftlig Udtalelse i et Brev til mig af det tidligere ærede Medlem af dette høje Ting, Gaardejer Christen Ernst Christensen, der har med Udstykning at gøre. Dernæst, hvad jeg ogsaa har fremdraget før, den Kendsgerning, at af de syv Præstegaarde, som i 1924 har været til Udstykning — saa vidt jeg husker, var det syv —, er der indstillet 17 Husmandsbrug foruden en hel Del Tillægsparceller; endvidere, at der med Jordlovsudvalgets og Kirkeministeriets Samtykke er fuldstændig bortforpagtet 11 Præstegaarde Vest for Jernbanen fra Ribe til Tønder, og i 7 andre Tilfælde er med begge de nævnte Instansers Samtykke Udstykningen udsat, fordi tilstrækkelig Jord var ledig. Og jeg maa yderligere bemærke, at Præstelønningslovens § 43 under visse Forhold hjemler Ret til Bortforpagtning, og naar adskillige Menighedsraad har været ret uvillige til Udstykning, hænger det, som jeg før har sagt, noget sammen med, at man først vil forsøge, om de Betingelser, der efter Præstelønningslovens § 43 skal være til Stede, ogsaa er til Stede. Jeg tror ikke, man vil kunne bestride selve den Kendsgerning, at Befolkningen dernede lidt efter lidt lever sig ind i den danske Tankegang og gør sig mere fortrolig med danske Synspunkter, man skal blot ikke tænke paa at presse det hele i dem med eet, der maa Tid til at leve sig ind i de nye Forhold, og det gælder navnlig paa dette Omraade, fordi vi i en lang Aarrække paa Grund af Udvandringen har staaet overfor det, at Befolkningen i Landdistrikterne stadig gik tilbage, og at Ejendommene blev sammenlagt. Nu staaer vi overfor nye Forhold, og der skal Tid til, inden Befolkningen lever sig ind i nye Synsmaader og bliver fortrolig med den Tankegang, man herhjemme er saa fortrolig med.

Der kom en Ytring af det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen om, at Ejendomsretten i Grunden var ophævet ved Loven af 30. Juni 1922. Det er ikke Tilfældet. Loven har gjort Indgreb i Ejendomsretten, og det ærede Medlem har selv under Debatten

i dette høje Ting i 1922 om denne Lov konstateret, at der var sket Indgreb for det første med Hensyn til, at Præstegaardene efter Loven skal udstykkes, for det andet, at Udstykning skal finde Sted efter Loven af 1919, og for det tredie, at Prisen skal godkendes af Kirkeministeriet. Det er ganske vist et stærkt Indgreb i Ejendomsretten, men under de samme Forhandlinger blev det konstateret af den daværende Kirkeminister, Hr. J. C. Christensen, at de Undtagelser, man tilsigter at gøre ved denne Lov, skal gaa ud paa at lempe Reglerne, saaledes at alle og enhver kan forstaa, at det er Præsteembederne, som har Ejendomsretten til Jorden, og at det er Arvefæste, der blev indført. Man har altsaa fra Lovgivningsmagtens Side staaet overfor dette, at det er et Indgreb i Ejendomsretten, men selve Ejendomsretten bibeholdes.

Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen udtalte en fra min noget afvigende Opfattelse. Han indtager det Standpunkt, at han ikke ønsker at gaa med til det, vi har antydnet, et Mæglingsforslag, som det ærede Medlem Hr. Holger Andersen har kaldt det — det er ikke mine Ord, men det maa selvfølgelig være noget i den Retning. Jeg fik imidlertid det Indtryk, at det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen i Grunden helst saa, at Lovforslaget blev pure afvist. Dertil vil jeg sige, at i saa Fald vilde den nugældende Lov jo gaa videre, og vi vilde komme videre og videre ud i vanskelige Forhold. For det er jo ikke saadan, at Menighedsraadet staaer frit, her gælder Præstelønningslovens §§ 43 og 69 med Hensyn til eventuel Bortforpagtning af Jorderne; hvis Udstykningen strander, kan de i disse Paragraffer nævnte Instanser gribe ind, og vi kommer ud i et Uføre, til et dødt Punkt. Jeg kan derfor ikke se andet end, at vi maa se at komme til en Forstaaelse, saaledes som jeg har antydnet, og det glæder mig, at den højtærede Kirkeminister ogsaa har udtalt sig paa en saadan Maade, at det kun kan opfattes som Udtryk for Forhandlingsvillighed fra Ministerens Side.

Den højtærede Minister har paa ny betegnet Bestemmelsen i Stykke I i § 2 i Loven af 1922 som overflødig, og Ministeren føjede denne Gang til, at fordi den er overflødig, maa den ogsaa betragtes som skadelig. Det er jeg ikke enig med Ministeren i. I Realiteten staaer jeg her som paa forskellige andre Punkter saaledes, at jeg i og for sig ogsaa personlig godt kan gaa med til at betegne Bestemmelsen som overflødig, fordi den findes i de to andre i Bemærkningerne til Lovforslaget citerede Pa-